

Publicerad 2012-09-21 11:35 av Niclas Petersson

Tough love

”Oj, älskling, gjorde det så ont?” sa Mamma.

Slaget hade träffat rakt över ena kinden som nu blossade. Avtrycket från hennes fingrar lyste vitt i allt det röda.

Pojken grät tyst med böjt huvud. Han tittade ner i köksgolvet.

”Mamma vill ha socker i sitt kaffe, inte grädde. Det vet du. Eller hur?”

En knappt märkbar nickning visade att pojken hade förstått.

”Ge Mamma en kram så blir allt bra igen.”

Fortfarande böjt huvud. Tårar som små silverpärlor mot det svarta golvet i polerad marmor.

”Ge Mamma en kram så glömmer vi det här. Kom hit nu älskling.”

Mamma drog pojken till sig. Huvudet mot magen. Tätt, tätt intill. Stark mammadoft; cigarett, svett och alkohol. Och den där parfymen som hon fick av pappa förra julen – Chanel. Alltid för mycket.

Pojkens näsa och mun mot

Mammas vita blus. Han hade svårt att andas.

”Så, känns det inte bättre nu? Det var väl inte så farligt. Och så behöver vi inte säga något till pappa, eller hur?”.

Till Sarima

Det finns en sjö i dina ögon

mörk som natten

varmare än den hetaste källa

djupare än bottenlösa hav

tack för att du lär mig att simma

”Ja, jag vet att du är arg på mig nu. Men en vacker dag kommer du att tacka mig, jag lovar. Den där flickan var inte bra för dig. Inte fin nog. Du ska se att det går över. Du glömmer henne snart.”

Mamma stod i hallen, precis utanför hans dörr.

Tonårspojken låg på mage i sängen med huvudet nedpressat i kudden och med händerna längs sidorna.

”Vad skulle du med henne till? Det är inte meningen att sådana som ni ska ha ihop det. Hon hör inte hemma här. Inte här, inte hos oss. Pappa hade hållit med om han varit hemma.”

Han svarade inte. Han pressade ansiktet hårdare ner i kudden och knöt nävarna.

”Ja, jag vet...det var kanske lite hårt att kalla henne för 'apluder', men... jag står för det. Och du vet att jag har rätt. Vad skulle du med en sån där till, älskling? Du har ju Mamma”.
Mamma tog ett par steg in i det mörka tonårsrummet. Pojken låg tyst kvar i sängen.
”Ge Mamma en kram, så blir allt bra igen”.
Hon kröp ner i sängen bredvid tonårspojken.

En bön om stormande regn
Som en endaste droppe regn
efter ett liv av ökenexil
underbart och kort
aldrig nog
och fruktan gör mig ljudlös
hur skall jag någonsin kunna simma utan vatten?

”Folkhögskola? Musik och teater? Nej, nu...du du du...näe, jag vet inte vad. Vad tror du att pappa skulle ha sagt om det här?” Mamma gick bort till det mörkbruna vitrinskåpet i salongen, öppnade den ena glasdörren och tog fram en flaska. Den unge mannen såg att det var en flaska cognac, en Remy Martin Louis XIII. Svindyr. Hon ser ändå till att supa med stil, tänkte han.
”Teater...kommer inte på fråga. Min son ska inte gå på någon kommunistiskola och lära sig flummeri. Jag och pappa har investerat alldeles för mycket tid och pengar för att du ska slösa bort ditt liv på det sättet.” Mamma höll upp ett halvt cognacglas och drack upp det i tre klunkar. Sedan höll hon upp ett nytt.
”Mor, om du bara ville lyssna...”
”Nej, säger jag! Hör du inte vad jag säger? Du ska gå på Handels som din pappa. Det bestämde vi redan innan du var född. Har kan du ens tänka tanken? Nu efter att pappa...nej, det finns inget att diskutera.” Hon gick fram till den unge mannen. Så nära att han såg hennes bh genom den blommiga blusen. Den där vinröda med spetsar, som hon knäppte upp framtill.
”Mor...”
”Nej! Nu vill jag inte höra något mer! Jag vet nog vad du egentligen vill. Du vill knulla lata kommunister som bara knarkar och aldrig gör rätt för sig. Och apluder som den där du hade mage att ta hit när du gick gymnasiet. Vad var det nu hon hette igen? Salami...mohammed eller nåt sånt...”
”Hon hette Sarima...”
”Jag struntar väl i vad hon heter, en slyna var hon iallafall. De ynglar av sig tills de är många nog att ta över hela världen.”
”Men mor, snälla, lyssna bara...”. Den unge mannen hade stått ansikte mot ansikte med Mamma, men nu tittade han ner, såg hennes urringning.”.
”Tyyyyyst! Nog!”. Nu skrek hon och greppade tag om hans skrev med ena handen.

Den unge mannen bet sig själv hårt i läppen, så hårt att det började blöda. Men han sa ingenting mer. Mamma la den andra handen om hans nacke och drog honom till sig. Hennes tunga tvingade sig in i hans mun.

”Vad ska du med andra flickor till när du har Mamma?”, sa hon sedan mjukt.

Mea missionis, ultionem meam

År av trötthet

oändlighet utan motstånd

ingen saknad

ingen längtan

fylld av avsaknad

fyller med annat nu

händerna fulla

vener, artärer och kapillärer

in i minsta lilla cell

alla mina glas upp till bredden

och jag andas

äntligen.

Det är långt efter midnatt. En vit gammal Saab 900 med släckta strålkastare kör långsamt uppför den grusade backen till huset och parkerar framför den stora porten med marmorpelarna. Mannen kliver ur bilen. Han har ett tunt mörkt hår med gråa inslag längs sidorna. Han är klädd i en blå träningsoverall och har ett par slitna löparskor på fötterna. I den ena handen håller han en svart liten väska i tyg, inte mycket större än en plånbok och i den andra en metalldunk.

Mannen stoppar ner handen i en betongkruka vid sidan av trappen upp till porten och fiskar upp en ensam nyckel. Han tar några lätta kliv uppför de fem trappstegen till porten.

Han vrider vant om nyckellåset och öppnar dörren. Precis innanför tar han sex steg till höger, först över den persiska mattan och sedan över stengolvet fram till larmcentralen på väggen. En liten lampa blinkar ilsket

rött. Mannen slår in koden. Pappas födelse- och dödsdag, precis som vanligt, tänker han och trycker ner siffrorna 2411.

Den röda lampan slocknar. Han ser sig om i foajén. Till höger om honom ligger köket. På andra sidan ligger dörren till pappas arbetsrum, med väggarna fulla av bokhyllor i mahogny, en stor tjock matta som fortfarande har fläckar kvar efter att han som barn råkade spilla ut en hel flaska med bläck till pappas reservoarpenna. ”Det gör inget”, hade pappa sagt och kramat om honom när han började gråta.

Rakt framför Mannen breder den stora trappen ut sig på var sida för att sedan mötas på en avsats halvvägs upp till andra våningen. På väggen ovanför avsatsen hänger en jättelik målning på pappa och hon den där...

Mannen tar av sig löparskorna och strumporna och ställer dem under en pall vid larmcentralen.

Fukten från fotsulorna lämnar spår efter sig när han går tvärs över rummet fram till den vänstra sidan av trappan. Trappstegen är klädda i samma röda matta som när han var liten. Han går försiktigt upp. Ett steg, två, tre... fötterna sjunker ner i den tjocka mattan och med ens är han fyra år igen, barfota precis som nu, men med pyjamas på. Julaftonsmorgon. Han är glad. Förväntansfull. Den lille pojken springer ner för trappan till pappans arbetsrum för att få sin morgonjulklapp. Från köket luktar det julgröt.

Mannen går vidare. Fyra steg, fem, sex...en annan bild dyker upp i huvudet. Han är några år äldre, kanske åtta. Det är sent på kvällen. Han har pyjamas på sig även nu, men utan underdel. Han ligger på rygg på avsatsen, känner det mjuka tyget mot sin nakna rumpa. Mamma (hon den där) är över honom, på honom, i honom, överallt...

Inte kräkas nu... inte här. Mannen sväljer några gånger som för att göra sig av med de obehagliga minnena. Efter att ha tagit några djupa andetag går det över. Han fortsätter.

När han kommer hela vägen upp ser han sig om. Mammans (hon den där) sällskapsrum. Vid de stora fönstren som vetter mot framsidan och grusgången ner mot stora vägen, står ett tebord med en framdukad servis på. Som om hon den där någonsin skulle ha gäster. Hon har ju inga vänner. Inte då och förmodligen inte nu. Och pappa umgicks alltid med sina vänner i sitt arbetsrum eller i sällskapsrummet i källaren där det både fanns biljardbord, bastu och pool. Men pappa är död sedan länge...

Rummet till vänster om honom var hans rum. Men det var över 30 år sedan nu. Mannen går ner till de stora fönstren och han får kväva en impuls att slå sönder servisen på bordet. Han viker i stället av till höger och fortsätter genom en lång korridor. Månljuset sprider skuggor över det ljusa trägolvet. Till höger om honom en bokhylla med böcker som inget läser.

Längst ner i korridoren ligger föräldrarnas rum. Eller... sedan 32 år tillbaka är det inte pappas rum längre. Inte sedan han blev sjuk och dog. Han kommer fram till dörren. Mörk ek som i resten av huset. Guldfärgat handtag. Det känns svalt mot handen. Nästan onormalt kallt. Han trycker ner det.

Rummet är nästintill helt nedsläckt. Men rakt framför honom, bara några meter, står en stor dubbelsäng. Samma säng som... han avbryter tanken.

Rummet luktar gammal människa och lavendel. Inte Chanelparfym, inte cigarett, inte alkohol, inte svett. Det ligger en gammal kvinna i mitten av sängen. Det är hon den där, men ändå inte. Inte Mamma. Grått tunt hår. Vitt enkelt nattlinne. Vid sidan av sängen står en droppställning. Kvinnan är i 90-årsåldern. Den

personliga assistenten som tar hand om henne har gått hem för kvällen. Mannen har förberett sig noga. I nästan en månad har han på avstånd bevakat huset och fört antecknat all aktivitet. Assistenten är punktlig. Hon kommer klockan sju på morgonen och åker igen kvart i tolv. Halv fyra kommer hon tillbaka för sitt kvällspass och stannar till halv tio. Han tittar på sin klocka. Halv två. Han har gott om tid på sig.

Vid en stor byrå vid sidan av sängen står flera inramade fotografier. Han går fram. Tittar och rynkar lite på pannan. Tolv kort. Alla på honom. Ensam eller tillsammans med någon annan. Två med både med pappa och hon den där, ett med honom och pappa och ett med honom och en kusin. Resten av bilderna är bara på honom själv. Mannen öppnar den översta byrålådan. Några kuvert ramlar ner på golvet. Han tar upp ett av dem. Det är adresserat till honom. Han tittar på de andra och tar upp ett par till ur lådan. Samma sak - alla brev är adresserade till Mannen. Och alla har ett litet klistermärke med orden ”adressat okänd”. Han sprättar upp ett av kuverten, drar ur pappret, vecklar ut det och läser.

Min son,

det går inte en dag, inte en timme utan att jag tänker på dig.

Det finns inga ord för det jag gjorde, det vet jag.

Men jag vill att du ska veta att jag är oändligt ledsen och att jag hoppas att du någon gång vill besöka din gamla mor igen.

Det har varit många, långa och ensamma år.

Med all min kärlek

Mor

Mannen läser orden en gång till. Tvekar en stund. Därefter knycklar han ihop brevet och slänger det på golvet. Inte backa nu... andas...andas. hon är ett monster. Precis som då. Pappa visste. Det var därför...

Han tittar på den sovande kvinnan i sängen. Hon är tunn. Inte mer än ett skal egentligen, tänker han. Huden nästan genomskinlig. Det syns knappt inte att hon andas. Snart...

Han går fram till droppställningen. En tunn slang är kopplad mellan en påse näringslösning och kvinnans ena hand.

Mannen öppnar den lilla tygväskan och tar fram en injektionsspruta. Adrenalin och amfetamin. Allt går att få tag på med lite envishet. Och pengar förstås. Hoppas att hon inte får en överdos, tänker han samtidigt som han sticker in nålen i påsen. Han sätter sig på sängkanten. Väntar. Det går några sekunder. Ingenting.

Tio...femton... Mannen håller andan. Tjugo... kvinnans andhämtning blir tydligare. Ögonen far fram och tillbaka bakom de stängda ögonlocken.

”Neeeeeej!”

Den gamla kvinnan slår skrikande upp ögonen. Hon slår ut med händerna i luften och tittar sig om i rummet. Mannen möter hennes blick. Hon ser honom, men ändå inte. Det är som att hon inte förstår vad hon ser.

”Hej mor...”

”...nnngh...”

”Jag är hemma nu mor... precis som du ville.”

Han vet inte varför, men han stryker över hennes panna med ena handen. Den känns kall och fuktig. Den gamla kvinnans huvud rycker till. Hon fortsätter att stirra på honom. Pupillerna är enorma.

”Du... är det verkligen...?”

Modern darrar i hela kroppen. Hon sträcker ena handen mot hans ansikte, men Mannen för undan den.

”Du hade rätt mor... det fanns aldrig någon annan kvinna än du för mig. Det såg du till redan från början.”

”...jag är så ledsen... så...” Den gamla kvinnan stammade. Tårar rann längs hennes kinder.

”Det är försent för sådant nu mor. Det är över 50 år försent.”

Mannen sträcker sig efter tygväskan på nattduksbordet och tar fram ytterligare en spruta. En betydligt större än den föregående. Moderns ögon spärras upp och hon försöker resa på sig, men han trycker tillbaka henne ner mot madrassen.

”Vet du vad det här är mor? Det är något helt annat än dina drinkar och den där dyra konjaken som du brukade dricka. En kemist skulle kalla det för en blandning av prostaglandin, bensin och svavelsyra.

Själv kallar jag det för Rättvisa. Tre femtedelar prostaglandin, en femtedel bensin och en femtedel svavelsyra. Prostaglandin och amfetaminet som jag gav dig förut ser till så att du dels håller dig vaken, men också att du känner smärta mer intensivt. Bensinen och svavelsyran... ja, de kommer naturligtvis att döda dig så småningom. Men det kan ta ett tag, så mor behöver inte oroa sig.”

Den här gången injicerar han direkt i plastslangen. Den ljusbruna blandningen blandas ut med näringsdroppet. Den gamla kvinnan försöker slita loss slangen från handen, men Mannen vrider den med lätthet ur hennes hand.

”Snälla! Snälla! Snälla!”

Moderns ryckningar har blivit värre, nästan som konvulsioner. Ena handen far ut och slår ner en blomvas med torkade solrosor från nattduksbordet.

”Det är så här det måste bli. Det som är orent och ont måste brinna. Smärtan kan göra dig fri.

Smärtan ska göra oss fria.” Mannen reser sig upp från sängkanten.

”Jag vill att du ska se mig mor. Se på din son.”, säger han och tar upp metalldunken från golvet.

Han skruvar av locket på ovansidan och håller ut innehållet över sina kläder. En frän lukt av bensin fyller rummet. Han undviker att hålla över huvudet av rädsla för att bli blind.

”...neeeeej!”.

Den gamla kvinnan tittar skräckslaget på när hennes son dränker in sig själv med bensin. Trots att smärtan från gifterna i hennes kropp får henne att rycka okontrollerat och våldsamt lyckas hon resa sig upp så att hon sitter. Men hennes ben lyder henne inte. Hon lyckas inte ta sig ur sängen.

Mannen tar upp en tändsticksask ur en ficka på träningsoverallen.

”För din skull...”, säger han och drar en tändsticka mot plånet på asken.

Mannen fattar eld och blir med ens en levande fackla.

Han snurrar runt i något varv och stöter emot den stora byrån. Flera av de inramade fotografierna åker ner i golvet. Mannen stapplar fram mot sängen. Den gamla kvinnan ser med förfäran hur hennes son försöker säga någonting. Nu skriker han.

”...ge mig en kram mm...mamma, så blir allt bra igen...”.....

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Niclas Petersson med Poeter.se id #31898 innehar upphovsrätten